

Glasilo Slovenske Krajine

NOVINE

atis ML
Maribor

Prihaja vsako nedeljo.

Cena na leto doma 20 Din. V Ameriko cena na leto 70 Din. Cena M. Lista je doma 5 Din, v Ameriko 30 Din. ki oba lista majo i sirote dobijo kalendar brezplačno. Ki pa samo ednoga, ga dobijo za polovično ceno.

„Vredništvo i opravištvo Novin je v Črensovcih, Prekmurje“.

Vrednik Klekl Jožef, vp. plebanoš v Črensovcih.

Rokopise i naročnino pošiljajte na uredništvo ali opravištvo Novin v Črensovce, Prekmurje. Oglasi, (inserati) se tudi tu sprejmajo. Cena ednoga kvadratnoga centimetra za ednok en dinar za večkrat popust od 5% do 40%.

Bo sporazum?

V doglednom časi — če se ne bi kaj zvrnrednoga zgodilo, ga ne bo. Prepad, šteri zija med Srbi z edne strani i Horvati pa Slovenci z druge strani, ešče ne nosi prek sebe mosta. Ne nosi ga, ar ka Horvatje i Slovenci za svoje življenje, svoj obstanek zahtevajo, tistomi se Srbi najbolje protivijo, ar mislijo ka bo razdrlo državo i to je autonomija ali konfederacija. Mi zahtevamo samostojno Slovenijo z županijov Prekmurja, samostojno Horvacko itd. v okviru, v rémaj Jugoslavije. V to niti demokratje, niti radikali privoliti neščejo. Zakaj? Ne bojijo se oni Slovenskoga i Horvackoga orsaga, ne; oni se bojijo, S r b i j e. S r b i j a, š t e r o j e boj vničo, štero so stranke že skoz sto let razdvojile, raztrojile, Srbija v šteroj je vse k odaji, v šteroj se za peneze vse dobi — i vse oda — poštenjé i pravica pa v prvom redi, pravimo ta Srbija brez prečanskih krajov bi teško, jako teško odihavala, bi vmirala. Za njo se bojijo Srbijanci. Istina, da je té strah ne prazen, ali je ozdravljiv. Ne trebe drugo, kak poštenjé. Kak pride poštenjé i pravica do vlasti, je Srbija postala cvetoča pokrajina i ne potrebuje ne Horvacke na Slovenije i lejko sta tevi ž njov združenivi brez nevarnosti za sebe i za njo. Mi smo mirno poslušali dvobojne govore demokratske i radikalne stranke, gda se je šlo za poslanske mandate demokratov, štere so radikali šteli vničiti. Keliko krivic, v nébo kričečih krivic je metala i dokazovala edna stranka drugoj v oči. Ešče z morjenjom ljudi, celo nedužne dece je potvarjala demokratska stranka radikalno v Macedoniji. I zadnja tri leta, gda sta prijateljsko za-

sedle ministerske stolce i delili obe svoje „pravice“ po celoj državi, si lejko mislimo, ka je te trpo ubogi jugoslovenski narod! Tei očitki dvej največšivi vladajočivih stranki v Srbiji pokažejo na tisti zrok, šteri ne dovoli sporazuma med Slovenci i Horvati. Dežela krivic je Balkan, štere nosijo velike, prevelike dobičke zdaj ednoj, te pa drugoj stranki. Te dobičke pozabiti i vlast z rok pustiti, je teško. Zato nega i v kratkom tudi ne bo sporazuma, bar idemo proti njemi. To dokaže dejstvo, da je Ljuba Jovanovič, minister za vere z voljen za predsednika parlamenta, ki ma nekšo, čeravno malo, a vendar istinsko volo za sporazum.

Vlada je zdaj ščista radikalna — predsedništvo parlamenta z sekretari ščista radikalno — demokrati so v opoziciji (proti vladi), ravnotak naša, muslimanska i srbska kmečka stranka. A ar Radič ne je prišo i tudi ne more priti, ar je ne šteo svojih poslancov punomreštva prekdati, vlada ma, čeravno nej veliko, pa itak večino. Z tov večinov šče ona ravnati štiri leta orsag i sklenjavati zakone. Se njoj bo to li posrečilo, ali nej, i v kakšoj meri, ne moremo naprej povedati. Edno je pa stalno, to, ka čeravno bo ladala štiri leta, po štiraj letaj bo stranka onih, ki so za autonomije ali konfederacije, tak močna, da brez njé se ne de moglo ladati i sporazum de se ponizno mogo iskati od tistih, ki ga zdaj samo želejo a za njega se zadosta ne trüdijo. Automistično gibanje se najmre začne širiti v Macedoniji, vu Vojvodini i celo na najzavednejši del Srbije, na Šumadijo so že razpletene te mreže. — Zmaga pride stalno.

Mi bomo vse tisto, ka samo po shodaj našim ljudem obetali poskušili v zakon spraviti. Mi bomo želeli mir i nej vojsko i če že ta mora bit, naj vojak kratko vremo služu i naj doma služu, naj se njemi pri miri pustijo verske i jezikovne pravice i naj se njemi v vsakšem pogledi dobro godi, pred vsem naj na leto ednok šestjedenski dopust dobi z brezplačnov vožnjov kak poslanec Klekl zahtevajo. — Mi svoje včinitimo, a če nam zavezniki Radičevci ne pridó na pomoč v parlamenti, malo dosegnemo, ar nas je malo. — Radičova stranka de kriva vsem krivicam, ki do se godile našim vojakom.

Gimnazija v M. Soboti.

Državna gimnazija v M. Soboti je najvažnejša kulturna pridobitev prekmurskoga pribivalstva po prevrti. Prekmurje nema svojih ljudi v učenih stanovih, mankajo njemi domači uradniki, odvetniki, profesorji, učitelji, še svojih duhovnikov ima premalo; študirali so pač Prekmurci, toda njihov študij je bil često njihovo raznarodovanje. Edino sredstvo, da se tomi odpomore, je skrb za študiran naraščaj, ki naj dobi svojo srednješolsko vzgojo v domači gimnaziji. Zün toga moramo pomisliiti, da je slovenskih Prekmurcov bliži 100 000, kaj predstavlja skoro desetino svobodnoga slovenskoga naroda. Nujno potrebno je, da se udejstvujejo v celokupnem slovenskom kulturnom deli, da posezajo v življenje vsega naroda; ar se pa morajo Slovenci uveljavljati v življenji in razvoja Jugoslovanov sploh, zato tudi na Prekmurje odpada časten del. Da je volja za vse to ali da se bo med nami porodila, o tom ne dvomimo. Potreba študiranih ljudi je tem večja.

Naša gimnazija ima letos štiri razrede, je torej popolna nižja srednja šola, jeseni se odpre 5. razred, s kem bo položen prvi temelj k popolni, to je višji gimnaziji. Ustrojena je kot realna gimnazija, to se pravi: „izmed starih ali klasičnih jezikov je latinščina v vseh razredih obvezen predmet, grščina se pa vči neobvezno od štrtoga razreda dalje, če se priglasí za njo najmanj 10 dijakov: S tem je posebno ustrezno tistim, ki se nameravajo posvetiti bogoslovja. Mesto grščine je obvezna od tretjega razreda deli francoščina, najvažnejši svetovni jezik.

V Sloveniji pride ena srednja šola na približno 50.000 prebivalcov, 100000 Prekmurcov pa ima komaj malo nad 100 dijakov v svoji gimnaziji. Ti dijaki so većinoma iz bližnjih ravenskih in dolenskih krajov, od drugod jih je le jako malo, najmanj z goričanskoga. Res je, da so stroški veliki, vendar so precej zmanjšani s tem, da država ne zahteva nikše šolnine in da dobijo potrebni dijaki vse knjige od dijaške podporne zaloge. Pa kaj starši ne žrtvujejo za pridnoga otroka! Tudi dolg študij na gimnaziji in na univerzi ali bogoslovji morda koga straši, vendar dijaki po dovršenom štrtom razredi lahko prestopijo na učiteljšče, srednjo tehniško šolo, trgovsko akademijo in podobne šole. V trgovsko šolo jim je pot odpita še prej; tudi v službe se sprejemajo z dovršenov nižjov ali višjov gimnazijov. Pa če kak dijak ne dospe niti do štrtoga razreda, njemi bo pridobljeno znanje le koristilo saj znanje je moč, in to v vsakom poklici.

Potreba je torej velika. Što ma torej pridnoga in nadarjenoga otroka, naj ga pošlje v gimnazijo, študira naj kem več naših dečkov, in to iz vsega Prekmurja, ar le tak je mogoče, da dobimo dovolj številen in dober, študiran naraščaj, vzrasel iz domačih tal!

Novi vojaški zakon.

Jako krivični novi vojaški zakon pride pred parlament. Naša stranka, se zna, da bo delala na to, naj od pravi njegove krivice — ali ar Radič z svojimi ne namerava priti v Beograd, ka bi nam pomagao te krivice odvalati z ram našega ljudstva, malo dosegnemo i de kriv vsemi on, jedino on vsakšoj nevoli, štera zadene naše vojake.

Glejmo v glavnih potezaj te ešče ne zglāsani zakon: 1.) Vojaška služba trpi od 21 do 40 let; rezerva od 40 do 50 i v potrebi sme še pod orožje pozvati vojni minister dečke od 18 do 20 let stare i moške na etapno službo do 60 let stare. Štel'ing je pét. 2.) Vojaška služba trpi 18 mesecov za vse vojake ednako. Nišče ne more biti državni, samoupravni ali občinski uradnik niti postati diakon, mešnik, redovnik ali poprek duhovna oseba, niti ne sme nikše službe zvršavati nišče na svoje ime, za štero se zahteva odobrenje od državne ali samoupravne vlasti, če neje odslužo v stalnom kadri obvezni rok, zvišn če je ne stalno ali začasno oslobojen od vojne dužnosti.“ Tak se glasi čl. 48. Vnébo kričeče krivice so v njem, štere zadenejo vero, kat. Matercerkev z njenimi slugami i vnoge-vnoge sirote. Ki se ne gene, da bi te krivični paragraf popravo i raj se doma šče po svojoj vili, ne ljubi ni vere ni svojega zmantranoga naroda. Te paragraf si naj k srci vzeme Radič z svojimi poslanci i če se te sprejme v parlamenti, naj se

pred celim slovenskim i horvackim narodom odkrito bi je v prsi: *mi smo krivi te nesreče*. 4.) Če šteri regrut ne pride na nabor, je odgovorem za to pa pride pod kaštigo njegova familija, župan i poglavarstvo. 5.) Vojvoda i admiral majo 96 jezera dinarov letne plače pa ešče doklade na slugo, drva i konja. Armijski generali majo 48 jezera dinarov letne plače, divisijski generali 42 jezera, polkovnik 30 jezera, podpolkovnik 12 jezera, major 9,600, kapetan I. kl. 7,200, kapetan II. kl. 5,400, poročnik 4,200 i podporočnik 3000 Din. Zvüntoga majd še stanarino (za arendo) letno 3600 Dinarov ti višji oficiri, na oblelo dobijo vsi oficirje letno 9600 Dinarov pa 600 Dinarov za slugo i vsaki oficir še 27 metrov drv, za konja pa vsi aktivni oficirje letno dobijo še 1200 Dinarov. —

5.) Zakon začne vezati l. 1924. jan. 1.

To v glavnom od toga zakona, šteri ne da bi po menšavao terte našega ljudstva, nego gda njemi vzeme pravico ka bi naš človek doma služu v svojoj domovini, te njemi ešče nalóži strahovite terhe, ka da je mogo nositi. — Istina, ka služba z 18 meseci ne je tak velika kak je prle bila. Istina, da z vojaške službe se je tudi ležej rešiti kak prle i samo 10 mesečno službo dobijo tudi ništeri — a vendar je te zakon strašen ter za narod zdaj po svetovnom boji, gda ga kole dragoča, gda ga itak davijo dače, gda je skrivavelo v boji teliko družin i gda je življenje vnoгих — vseh malih ljudi tak težavno. — Mi od svoje strani svojo dužnost včinitimo.

Naročte si „Novine!“

NEDELA.

Po risalaj III. Evang. sv. Luk. XV. Prilika od zgubljenega ovce. Zgubljena ovca tak rad ma dober pastir, ka eše 99 v varnem mestu ležečih svojih ovc povrže pa ide to zgubljeno iskat; med trnje skoposti — v prepad nečistosti — v brlog pijanosti, na vsako križopotje i v vsako še tak odórno mesto pogibelnosti. I ti nekdaž zgubljena i tak teško najdena ovca kak zahvališ svojim pastiri, da te je tak britkoteško iskaš i najšo?

Trpljenje Gospodovo.

O Gospod, kak si se mógeo dati križati za tak nevredne, nehvaležne ljudi? Odpusti mi mojo prevelko predrznost; pa gorečnost za tvojo čast me sili, odkrito povedati: „Če si ti Sin boži, stopi s križa!“ (Matth. 27, 40). Ka ščeš na tom križu, ka ščeš, o Sin boži? Prlevaš ti li záto svojo krv v tak velkoi meri, ka bi se naj menje cenila? Ka bi naj za to menje sada mela? Kakši hasek? Kakša prednost?

„O, stopi dol“ ja stopi dol s križa! Ka maš čakati od ljudi? Ka bi ti lejko poštenje skázali, zato ka si za njuvo blaženost dao svoje življenje? Ti se jako motiš, ti se motiš! Oni dajo prednost vsakoj noroj vabljivosti čútov, vsakšemi málomi haski, vsakšoj nečimurnoj časti i če bi se kda namerilo, ka bi se mogli odločiti za te ali — za koga? — za te ali za eno — . . . — pa jaz ráj ne povem vó, ka bi te javno žalostio; se ja ne tolaži, o Gospod z jalnim vüpanjom, ti zgubiš, zatajijo te.

Če si bio ednok odani za 30 srebrnikov, oh, te te zdaj odajo krščeniki za 30 filerov; kajti ti se tak malo ceníš, ka bi se ne podstopo, tebe na senje pelati; ka bi te tam z najmenjšov rečjov vküp postavio; ar jes sam zagvüšeni, ka bi se ti z njov ne mogó po ednoj ceni tržiti.

Ti bi ménje valao kak pšenica, menje kak graj, ja celo menje kak pisnivo grozdje. I nika ti nebi pomagalo, če se nad tem pritožuješ, ka šče dnesden ljudstvo „bole líbi grozdno povitico, kak tebe.“ (Cs. 3, 1). Oni te bodo püstili tožiti se, kak dolgo se ščeš; naj samo s svojim dobičkom lejko odidejo, te te pa bodo šče zasmehávali, (čüješ ti, moj líbi Zveličar?) zasmehávali te bodo.

Glasi.

Slovenska Krajina.

Martjanci. Vstanovljena je pri nas Kmečka zveza. Predsednik: Štefan Slavič, župan; podpredsednik: Franc Györek; tajnik Ivan Györek; blagajnik Štefan Pintarič. Odborniki: Ivan Dravec, Jožef Hozjan, Anton Horvat, Štefan Pintarič, Jožef Cipot, Lajoš Drvarič, Ivan Lečko, Jožef Slavič, Jožef Kerčmar, Štefan Pavel, Franc Maj, Matjaš Horvat.

Vinarsko društvo v Lotmerki priredi v nedeljo dne 10. junija 1923. ob 2 vüri popodne v Soboti prvi vinski sejem. Raztavljeni bodo na poskušnjo vzorci novi i stari izvrstni lotmerski vin. Kúpci se vabijo, da se vdeležijo toga sejma, na šterom lejko sklenejo kúpčije po primernoi ceni za najbogša i pristna vina. Sejem se vrši ob lepom vremeni v parki

grofa Szapary, ob slabóm vremeni pa v prostorih gostilničarja Benka. Na sejmi igra lotmerska godba. Za dobro kaplico i prigrizek je preskrbljeno. — Odbor.

Nemšavci. Prostovoljno gasilno društvo v Nemšavcih priredi dne 1. julija 1923. v vseh prostorih gostilne Ivana Horvath plesno veselico. Začetek pópoudne ob 3 vüri. Igra ciganska godba. K obilni udeležbi vabi. Gasilno društvo.

V „bole pokvarjenoj slovenščini piše M. Krajina“ kak prle — naznanja liberalni Slov. Narod. To je istina. Ali što je dao pero Kùhari v roke, ka piše v tom grdom pokvarjenom jeziki? Nišče drugi, kak sami demokratje. Od njih se navadila „Mórska Krajina.“ Ne je lepo, če se što sramüje svojega deteta.

Naj se kalvinske vere podložnikom da prilika, ka lejko svoje verske dužnosti pred svojim dühovnikom spunjavajo, so poslanec Klekl vložili prošnjo na ministerstvu za notrašnje zadeve.

Štelinga. Vse se gible, vse kriči po vesih: štelinga je. Dečki se zberajo i so gizdavi, da so že tak velki i močni, ka do lejko šli na štelingo. Dekle pripravljajo emere za dečke. Vej je tisti nikši dečko ne, šteri je ne rekrut pravijo dekle. Ali letos se morajo túdi moški zbirati i iti na štelingo. Zakaj pa to? „Ka praviš, Andraš? pita Korenov Vanek sosidovoga Andraša.“ — „Ka pravim; vojska bo, vojska. Vsi mo mogli notri iti.“ „E, znan ne istina. Gde si to čüo?“ — „Ato ednok sem bio v krčmi pa so si tam tak gučali, da idemo na Japonce.“ „Jaj Japonci pa sò lagoji, proti njim pa že ne bi rad šo; se šče spominjam, ka je kalendar pisao, kak so Ruse nabili.“

„Ja pa je istina, túdi Stankov Vanč je pravo, ka do vsi moški mogli iti notri, eše plantavi i slepi. Stankov Vanč pa zagvüšno zna, ar je on dober politik i njemi vsi vórvlejo. I on je pravo, da mo šli na Japonce, Kleklin v Beogradi so zapovedali, da vsi moški i dečki po celoj Jugoslaviji morejo iti na štelingo.“ Tak pripovidavle Korenov Vanek. Andraš se je malo čüdno vidilo, da bi Kleklin takšo moč meli v rökah. Ali itak je vórvao Vaneki, ar je njemi Stankov Vanč pravo, Vanč je pa dober politik i vse zna. K sreči je prišeo Kociprov Gjožek, rihtarov zet. Včas ga pita Andraš či je to istina, da do vsi moški i dečki šli zdaj nad Japonca, ar so Kleklin tak zapovedali. Gjožek bi skoro na hrbet spadno, tak se je prestrašo, ar je misli, da se Andraš meša. Od Japoncov guči i od Kleklina, pa od vojske, poleg toga pa tak prestrašeno gleda. Ali Vanek njemi pravi, da je to sveta boža istina, ar je to Stankov Vanč pravo, ki je dober politik. Gjožek se je počavao po glavi: „Hm, hm, zdaj že znam, zakaj ščejo oča vsigdar dol zahvaliti od rihtarstva. Tak nori ljudi znan nindri nega kak so v našoj občini. Či njemi praviš, ka Múra teče od Lendave proti Radgonji, pa ti vórvle.“ Komaj je Gjožek malo potolažo prestrašeniva dečka stem, da njima je razložo, ka so inda túdi šli moški na štelingo. Da je to v vsakšoj državi tak. Da sò Japonci tak daleč od nas, da niti za nas ne vejo neka bi proti nam šli. Da bi g. Kleklin eše domo püstili vse vojake, či bi v njüvoj moči bilo, ne ka bi oni to napravili, da moški morejo iti ne štelingo, ar g. Kleklin majo telko opraviti z vojaki i s štelingov, kak Stankov Vanč z Japonci. — Túdi Vanek i Andraš sta si na konci v kečko segnola i mislila: Itak je pa Stankov Vanč znan ne dober politik. — r.—

Državna meščanska šola v D. Lendavi. Gostilničarski zadrugi izreka ravnateljstvo v imeni ubožnih učencov za dar 125 Din. najsrčnejšo zahvalo. Što ima na prodaj kak instrument klarinet itd. naj se zglati pri ravnateljstvu drž. mešč. šole, ki jih kúpi za učence. 28. junija priredi mešč. šola ves dan razstavo slik in ročnih del v risalnici. Vabi k številnomi obiski. 29. junija je vpisovanje učencov od 8.—12. vüre ter istotako 30. junija. Vsi učenci, ki že obiskujejo mešč. šolo, kak túdi novi, naj se ta dva dneva opišejo, da se že med počitnicami vredijo šolski prostori, kaj velja posebno za IV. razred. Na novo vstopivši učenci morajo prinesiti poleg šolskoga izpričevala túdi izkaz o cepljenih kozali. Ravnateljstvo.

Fabrika za šterko nameni gorpostaviti v M. Soboti veleposestvo grofa Szaparija. Takše fabrike v celoj našoj v državi nej.

Za naše g. notariuše, da dobijo kem hitrej svojoj penzijo, so naš g. poslanec Klekl páli intervenirali i pri ministerstvu za notrašnje zadeve i pri direkciji državnoga računovodstva.

Da se delo pri železnici M. Sobota—Ormož ne stavi, sta našiva poslanca pri ministri za železnice posredüvala. Ne trebe liberalnomi listi „Jutro“ opominoti poslance kmečke zveze, naj včünijo svojoj dužnost. Kak so tej poslanci proti prizadevanji demokratov dosegnoli železnico M. Sobota—Ormož, tak je brez opominanja liberalcov bodo túdi dozidali.

Vsi oni, ki so kúpili živino v Medjimurju pa so je ne smeli prek prignati k nam naj dajo našemi g. poslanci Kleklin odgovor v Belgrad. Oni so najmre to krivico naznanili na ministerstvo trgovine i to žele podatke. Naznajte što, gda i gde vam je zabrano živino prekgnati v naš kraj i zakaj.

Da se ne stavi železnično delo pri novoj železnici M. Sobota—Ljutomer—Ormož, je na prošnjo našiva poslanca minister železnic, dr. V. Jankovič dao svojoj obljübo.

Da država popravi cesto med Radmožanci i Törnšičom so poslanec Klekl vložili prošnjo na ministra za zgradbe. Pri tom ministri so se zavzeli túdi za zidanje sobočke gimnazije i zavoda za dijake.

Naj se prošnja občin—Lipovci—Bratunci—Dokležovje, v šterih nova železnica razreže vnogim skoro vse zemljo, so poslanec Klekl na ministrstvu vložili i se toplo za njo zavzeli, kak so jo občine njim izročile. Od svoje strani pa eše prosijo, naj se sirotam že meseca junija plača zrnje, šterim je železnica krüh odvzela.

M. Sobota. Šikaniranje obmejni straž na Avstrijski meji se je opet jako povekšalo. Nedugo ka sta šla dva dobriva Jugoslovana iz Petanjec v mraki domo i gda sta prišla na mejo pri Gederovcih, je stražar oba zavrno, čiravno je bio šče preci den i celo avstrijski uradnik jiva je rad püsto prek meje. Opazüje se pa da ništerni potniki, ki so z graničari z dobra lejko idejo gdašte po dnevi ali ponoči prek meje. Pitamo, gde je pravica? Jeli samo za nešterne ali za vse?

Fabijola

ali

Cerkev v kátakombaj.

I. Mir.

Kršćanska hiša.

„O tak daleč je eše ne prišlo, čiravno bi se ti mogoče najbolje veselio toga.“

„Ne boj se. Vórvli mi, da sem ne nikaj čemeran na tebe. Či potrebüješ pomoči, samo povej mi; čiravno je ne prav, da si tú, te bom pelao v posebno sobo, gde boš nepoznani dobo penezel.“

„Naj ti povem istino: samo za šalo sem stopo i jako bi me veselilo, či me na tihó odpelaš vün.“

„Korvin, Korvin!“ resno pravi zdaj Pankracij, „to je jako razžalivo. Kaj bi pravili tvoji oča, či bi te takšega, kakši si, bous v sužnji obleki i na palico naslonjeni, dali postaviti na forum*) pred njegov sodni sto i bi te tožo, da si po sili vdaro v hižo plemenitoga Rimlana?“

„Za bogove, dragi Pankracij, ne kaštigaj me tak jako!“

„Tvoj oča bi mogli obsoditi svojega lastnoga sina ali pa odstopiti od službe.“

„Prosim te pri vsem, ka ti je drago i sveto, ne sramoti tak jako mene i mojih; celo našo rodbino postaviš v nesrečo. Na kolenih bom te proso odpüšćenja za vse prejšnja razžalitve — le odpusti mi!“

„Stoj, Korvin, stoj! Vse prejšnje je že zdavna pozableno. Ali poslušaj: Vsi navzoči, zvün slepih so svedoki tvojeja pregreha, svedočb zato ne bo menjkalo; či boš zato gda gučao o tom shódi ali šteroga tú navzočih gdaj primao za to, — znaš, da te lahko tožimo pred tvojim lastnim očom! Razmiš?“

„Razmim, razmim,“ pravi z milo prosečim glasom, „dókeč bom živ ne bom povedao živoj dūši, da sem bio na tom strašnom kraji. Pri-segam ti pri bogov . . .“

„Tiho, tiho! Takši priseg ne potrebüjemo. Le hodi z menov!“ Navzočim pa pravi: „Toga človek jaz poznám, samo zablódo je sem,“ i ga pela na vulico. „Korvin, nikdar ne pozabi, ka si obljübo!“ so bile zadnje reči Pankracijove.

Fulvij je probao svojoj srečo pri sprednji vratih. Nejšeo jih je po rimskoj šegi odprte; i zaistino nišče ne bi v toj vüri pričaküvao kakšega tújinca. Namesto vratara je najšeo mlado kmečko deklico, kakši 12 ali 13 let staro. „Nikoga nega blüzi,“ si misli, „naj jo malo pitam, da vidim, ali dobro mislim.“

„Deklica,“ jo naguči, „što si ti i kak ti je ime?“

„Jaz sem Emericijana, vrstnica gospodični Agneški.“

„Ali si kristjanka?“

Kmečka deklica ga debelo pogleda i odgovori: „Ne sem, ne!“

Tomu priprostomu odgovori, tem nedužnim očem je mogošo vórvati Fulvij i gotov je bio, da se je zmoto. Ta deklica najme je bila hči Agneškine dojke; ar njoj je mati vmla, jo je vzela smilena sodojenka k sebi, da bi jo dala včüti i krstiti. Bila pa je eše komaj nekaj dni pri Agneški i zato je ne znala, kaj nameravajo z njov.

Zdaj premišlüje Fulvij, kaj njemi je napraviti, ali naprej ali nazaj. — Naednok pa priskače skozi dvorišče nahlejki korakov i veselega obraza Agneška i obstoji, gda zagleda tújinca, šteri jo z najvlüdnijim obrazom nagovori etak:

„Ne je eše vüra za obisküvanje i zato se vam mogoče tak vidi, da se silim notri, ali moje srce mi je ne dalo čakati, da se vpišem kak ponizni klient (varovanec) vaše plemenite hiže.“

„Naša hiža“, odgovori smejoč se Agneška, „nema klientov, pa jih túdi ne iščemo, ar ne hrepenimo po časti i moči.“

„Ne zamerite! Hiža, gde gospodüje takša gospodinja, kak ste vi, ma najvekšo moč, ar gospodüje nad srci.“

Mladenka je niti ne zapazila, da se njoj prilizüje, nego nedužnoga i preprostoga srca

*) najimunitnejši prostor v Rimi, gde so se vršile avne sodbe itd.

Država.

Slovenski aldovi. Leta 1918. meseca majuša. Divjala je šče strašna svetovna vojna. Znamo kak je bilo tiste čase v kasarnah i kak na bojiščih. Glad nas je morio vse. Preci mladi slovenski dečkov je bilo v Avstriji v Judenburgi. Glad jih je že morio, siti so bili strašnoga trpljenja. Znali so, da se borijo samo za nešterne nemške i madjarske gospode, proti svojem lastnomi narodi. Zato so sklenili, da napravijo konec svojem trpljenji, da se proti postavijo i tak bodo mogoče, či se pomali cela vojska pridruži njim, napravili konec nesmilnomi krvoprelitji. I resan so se protipostavili, začnoli so se pakovati i iti domo. Ali prišli so tujinski vojaki, Madjari i so jih razorožili, zaprli i na zapovid so jih 6 strelili. Slovenci mamote mlade streljene dečke za prve aldove naše slobode i zato so jih pripelali iz Avstrije v slovensko domovino i jih v soboto, 2. junija pokopali v Ljubljani. Tak lepoga pogreba šče Ljubljana mogoče ne vidila. Na jezere lüstva se je vdeležilo pogreba. Tudi mi njim zapojmo žalostno pesem na njivom preranom grobi i se včimo od njih lübezni do slovenske zemle.

Drüštvo Orjuna je oblast razpüstita v Maribori i v Ptüji zavolo njegovoga roparskoga i razbojniškoga dela. 24 Orjüncov je dobilo od 8 do 14 dni voze.

V Palanki je krava skotila 3 zdrave teličke, štere vagajo vse vküp 70 kil.

Pesja besnost se pá širi. V Novom Sadi je eden pes vjo več oseb, 7 jih je mrlo. Je edna tak debela ženska, da nemre v vlak. Zato je prosila, da sme potüvati v vagoni za živino. Dovolilo so njoj.

V Ogulini na Horvatskom so meli na Risale procesijo. Bilo je kakši 4000 lüdi. Ar so jih Orjünci napadali. To je tak razčemerilo pobožne horvatske ženske, da so s kamenjom razgnale Orjünce.

V Slov. Bistrici so Orjünci z revolverami strelali v podobo Matere bože, v Maribori so pa namazali s tintov Marijin kejp i prvo postajo križne poti.

G. Pucelj. Što ne bi poznao toga moža? Naši Slovenci ga bar jako poznajo. Kak pa to, da se več nikaj ne čüje od njega? Hja, pogoro je. Pri zadnji volitvah so samostojni dobili — 1 poslanca. Nesreča je štela, da je te poslanec znani nam g. Pucelj. I resan se je z drugimi poslanci tüdi on odpelao v Beograd. V parlamenti si je seo med demokrate. Tiho je kak miš v lüknji. Pravijo, da niti na Prekmurje več ne misli, pa niti na hotel Dobray več ne, čiravno je bilo zadnje njegovo vüpanje naše lüstvo: g. Hartner. — Hja, takša, je čast sveta: što visiko leti, nisiko spadne.

odgovori: „Istina je i Gospod te hiže ma brezkončno oblast nad srci njeni prebivalcov.“

„Ne, ne,“ jo stavi Fulvij, „jaz mislim tistoga nežnoga vladara, šteri kaže svojo milobo vsem, ki se njemi želijo bližati.“

Agneška je ostala kak zamaknjena; njena düša je gledala vse nekaj drugoga, kak je gučao gnüsobni prilizovalec, i s hrepeničim pogledom v nebo odgovori: „Zaistino! Njemi je posvečeno moje življenje i moja lübezen, šteroga krasoto ogledüje z občüdavanjom sunce i mesec na nebi.“

Fulvij je ne znao, kaj bi mislo pri toj lübeznivoj prikazni. Njeni goreči i navdüšeni pogled, mili i prijetni njeni glas, skrivnostne reči, štere je povedala vse to ga je nekak omamilo i njemi zaprlo reč. „Itak zdaj ali nikdar,“ si misli, „takše priloznosti ne bo več, da njoj razodenem svoja čütila.“

„Vas mislim, vas; i prosim, da blagohotno sprimate najodkritosrečnejša i najzvestejša čütila mojega srca.“

Pri teh rečeh se spüsti na kolina i sega po ujenoj roki — ali s strahom odskoči deklica i s tresočimi rokami si pokrije obraz.

Naglo skoči Fulvij; trdni korakov i čemer-noga obraza zagleda, da se bliža Sebeščan, šteri je prišeo po Agneško, da bi šla k sirmakom, šteri so jo želno pričaküvali.

Svet.

Cerkveno spravišče se bo začnolo za par let. Vsi püšpeki iz cele katoliške Cerkve se bodo zbrali v Rimi. Okolik 3000 jih bo. Že zdaj se začnejo pripravlati na to i se bodo pripravlati gotovo dve leti. Ze od leta 1870. ga je ne bilo takšega cerkvenoga spravišča i tistoga so ne mogli končati zavolo vojne. To spravišče bo nadelüvanje tejtstoga.

Na Angleškom je tüdi pomenjkanje stanüvanja. Edna družina je indri ne mogla dobiti stanüvanja, ka se je preselila v kapuro na cintor.

V Vest Verginiji v Ameriki je edna ženska meli ednok 4 dece. Vsi štirje so dečki i so zdravi. Ženska je stara 37 let.

V Hariporti na Angleškom je gosák zagrabo 5 let staroga dečka i ga je vlekeo v vodo. Dečka so komaj rešili od čemer-noga gosaka.

V Brandoni ne Angleškom že 6 let ne bilo pijanoga človeka, čiravno je 6000 lüdi.

Na Francoskom se je zgodilo, da je koza vzela iz gospodarovoga žepa 7 bank po 100 frankov i je pojela. Gospodar si je mislo, da je to mogla koza napraviti, ar njemi je vsikdar lofrala po žepah. Zato je dao kozo bujti. I resan so najšli v njoj banke, štere so ne bile jako razgrizene, tak ka je ji ešče lejko zameno za druge.

Talijanje kunejo najbolje grdo na sveti, potem pa Madjari. Na Italijanskom so pa vstanovili drüštvo, proti preklinjevanji. Drüštvo ma že več jezer kotrig. Zdjaj so napisali po vseh varošah, vesih i vulicah z velikimi literami: Kunoti je sramota za Italijana, kunoti ponižüje človeka i. t. d.

V Camdeni na Karolinski otokih se je vužgala šola i je zgorelo 42 dece, 15 žen i 16 moškov.

Domača politika.

Komaj ednok se je začnolo v parlamenti v Beogradi redno delo. Najprle so zvolili za predsednika parlamenta radikala Jovanoviča. Te se je pa začnolo delo. Jovanovič je začno z govorom, šteroga je napravila cela vlada, tak zvanim: deklaracija. Tü je vlada povedala, kak bo delala. Pravi, da šče z vsemi sosidami živeti v miri, doma pa šče delali pravične zakone. Najprle začne s tistimi, šteri so najbolje potrebni, potem pridejo drugi na vrsto. To delo je jako zdignolo že zdaj naše

„Sebeščan,“ ga naguči Agneška ne bojte preveč čemerni — mogoče je prišeo te gospod po kakšoj pomoti notri i bo šo gotovo sam iz te hiše.“

Agneška odide, Sebeščan pa mirno i resno naguči vsiljenca: „Fulvij, kaj počinjate tü? kaj vas je sem pripelalo?“

„Mislim, da mam ravno telko pravice, pokloniti se hižnoj gospej kak što drugi.“

„Pa v tom nespodobnom časi?“

„Tisti čas, šteri je spodoben za mladoga čestnika, je spodoben mogoče tüdi za vsakoga drugoga,“ odgovori Fulvij.

Sebeščan je že komaj premagüvao samoga sebe. „Fulvij, ne prenažite se v guči, nego pomislite, da so v ednoj i tistoj hiži ne vsi lüdje vednako znani; pa či bi tüdi bili ešče tak znani, se itak ne smejo tak predrzno obnašati kak ste se vi malo prle.“

„Tak vidim, da ste vi lübosumni, vrli stotnik,“ pravi Fulvij, da bi se norca delao.

„Lüdje, pripovedüjejo, da lazite za Fabijolov; ona je zdaj na deželi zato se süčote okoli Agneške, da vam v roke pride bar edna teh dveh najbogatejši rimski dedščin.“

To nesramno i gnüsobno zasramüvanje je globoko ranilo zlahtno tribunovo srce, i či ne bi bio vaje krščanske poniznosti, bi žmetno zadržavao pravičen svoj srd. „Za vas i za mene ne bi bilo dobro“, odgovori, „da bi vi dale

peneze i bo ešče bole. Zato zdaj lejko čakamo, da de nam či duže bogše. I to tüdi bo, samo či de vlada poštena i pametna ešče duže. Največ bi pa pomagalo za srečo naše države, za zdigo naši penez i za zadovolnost nas vseh, či bi vlada bila tak pametna, da bi dala Slovencom i Horvatom avtonomijo. Ali za zdaj ešče nešče i bo boj za avtonomijo ešče dugi, kak smo mi že povedali. Ali naši poslanci nedo prle henjali, dokeč ne dobimo Slovenci popuno avtonomijo, ar znamo, da bi ta bila i bo največša sreča i blagoslov za nas i za celo državo. Zato so naši poslanci nezadovolni z vladov i njoj bodo samo tam pomagali, gde bo delala za dobro Slovincov i države. Že zdaj delajo naši poslanci dosta: Prosijo; oblübilo se njim je, da se naj vojaki püstijo za eden mesec domo na delo; poslanec Pušenjak zahtevle bogše plače za uradnike, dr. Kulovec za dühovnike. — Delo v parlamenti ide naprej. Samo z vladnov deklaracijov so druge stranke nezadovolne, kak samo radikalna. Pa tüdi nemrejo biti, ar je vlada nikaj ne povedala kak šče z avtonomijov. Radič je posebno ne zadovolen ž njoj. Gotovo je, da vlada ešče nešče sporazuma. To bo pa slabo za našo državo. Kak zdaj naši penezi gor idejo, tak bodo opet dol šli, či se ne bo pametno vladalo. Itak pa vüpamo, da s spametüjejo že voditeli države i bodo vodili našo mlado državo po tistoj poti, štera bo prinesla srečo i zadovolnost za nas.

Svetovna politika.

Vse kaže, da se pripravla nova svetovna vojna. Angleži so se svadili z Rusi i tüdi Francozi so pridobili na svojo stran Polake, i Romune proti Rusom. Rusi pa pravijo, da se jih vseh ne bojijo. — Angleži zahtevlejo, da naj Rusi plačajo vse tiste duge, štere so meli na Angleškom šče pred vojnov. — V Porurji so vsi delavci začnoli štrajkati, da bi li Francozi odišli tam odnet. Itak so pa nikaj ne dosegñoli drugoga kak povekšanje plače. Nemška bo zdaj ponüvala 40 milijard zlati mark, štere bi v 10 letih plačala. Ali se bodo zdaj Francozi i Angleži pogajali ž njimi ali ne, se šče ne ve. — Rusija se opet pogaja z Japonskov, ar od tiste strani šče meti mir, šteroga od strani Angležov i Francozov nema. — Naša država se trüdi, da bi bila z vsemi državami, posebno pa z sosidi v prijateljstvu. Tüdi to jako dosta pomaga, da se naši penezi zdigavlejo od dneva do dneva. Najslabše stojimo z Madjarskov i z Italijov. Ali z Italijov se bomo ravno zdaj pogajali i tak bomo pomali tüdi z Madjarskov v prijateljstvu, ka bi posebno za nas bilo dobro.

ostali tü, lepe reči gospodičine so vas ne spravile vün, zato morem jaz to bole po domače napraviti.“

Pri teh rečeh zgrabi Fulvija s svojimi močnimi rokami, ga nese pred prag i ga postavi vün. Ešče izda ga drži, gda njemi pravi: „Zdjaj pa le v miri idite dale i ne pozabite, da ste se dnes s svojim nevrednim obnašanjem pregrešili proti državnim postavam. Ščem vam prizanesti, či bodete tüdi vi obdržali vašo skrivnost za sebe; povedati vam pa itak morem, da so mi dobro znana vašo opravila v Rimi. Vaše nesramno obnašanje to ütro mi bo pa svedok, da se bodete zmerno obnašali. Ešče ednok zato: v miri!“

Komaj je izpregučao te reči i ga spüsti z rok, gda Sebeščan odzaja zgrabi nekdo z močjov. Bio je Evrota, šteromi je Fulvij ne tajio niedne reči i zato njemi tüdi povedao, da se bo to zajtro najšeo s Korvinom. Ar njemi je pa že čarna sužnja Afra pripovedüvala od slaboga i nikaj vrednoga Korvina, se je bojao za Fulvija i zato na tiho šo za njim. Gda vidi, kak drži Sebeščan njegovoga gospodarja, je mislo, da je to Korvin — se splazi bliži i se vrže s celov močjov na njega. Ali Sebeščan je ne bio kajšte; čiravno pomaga onomi zdaj tüdi Fulvij, ga nemreta vrči na tla.

Dale

Obrtnik ali mešter.

Kak smo že šteli, se ljudje na sveti delijo na štiri ali skoro na šest delov. Podelavci, obrtniki, delavci v fabrikah i uradniki, poleg toga pa služabniki i gospodje. Čuli smo že od podelavcov ali kmetov. Kmečki stan je stan slobode, veselja, njemi sije največ sunca, njemi spevlejo ftičice po logah, njemi cvetejo rožice po polih i njemi se zorijo žitna pola i rdeča jaboka. Veseli stane i si fučka okolik hiže, štera je njegova i njemi je nišče nemre zeti, vzeme koso i ide delat, zvečer ga pa čujemo od delec, kak veselo se vrača s pola: kriči i spevle. Kak sladek je pa šče njemi počinek po noči!

Ka pa obrtnik, mešter? Kakše veselje i kakše težave ma on? Istina je, da ma vsakši stan svoje veselje i svoje težave. Tak jih ma tudi obrtnik. Gotovo pa je, da telko veseli dnevov nema kak kmet. Obrtnik more največ notri delati, v delavnici ali v hiži. Tam sedi cel den pri svojem stoli ali stoji pri svojoj meštriji. Ne je več tak prōsti kak kmet. On more delati v lepōm i slabom vremeni. Kelkōkrat bi kakši mladi inaš, pa tudi detič, ja cilo mladi majstri, kak radi bi raj vōni bili na lepom protoletskom sunci, ali v hladnoj sencu po leti. Kelkokrat se zglednejo vō zkoz okno na prostost, slobodo, sunčne trake i dober zrak vōni, ali morejo notri biti, morejo delati, da si zasijū-žijo vsakdenešnji krūj, peneze za vsakdenešnje obleko. — Ali poleg toga pa majo vngō veseloga življenja. Tūdi lejko včas i začnejo kakšo lepo pesem. Posebno pa znajo meštri jako dosta šal, ka je tūdi dosta vredno, v nedelah i svetkih pa znajo inači vživali kak kmetje. Pōdelavec si v takših dnevah navadno vleže v senco i lepo spi, ali vzeme v roke novine i čte ali pa ide v oštarijo si zdravje i peneze zapravlat. Inašje i detičje pa te vživlejo svojo slobodo! Hajdi na dober zrak, domo k starišom v veselo družbo itd. Majster se pa ma že za gospōda, ma lepo obleko. Tūdi ide z gospodi na sprehod. Tūdi bogšo hranō si privošč i mešter. Niti praviti nam ne trebe, da ma vsako zajtro kavō, opodne pa meso. Tūdi kakši frtao vina ne zmenjka. Zato naši dečki že prec i radi idejo vč i se za meštra, ar znajo, da bodo sledkar iz inaša detičje, iz detiča pa majstri. I te bodo meli lepo obleko, kavō bodo jeli i meso i tūdi si včas, da skoro vsakši den, lejko privoščijo vino. Želeti je samo, da bi se pri nas dečki ešče bole poprijali meštrije, ar iz zemle vsi nemremo živeti, radi bi pa tū ostali v našem lepom slovenskom kraji.

Talige.

Kankolec je v istini zadelao steno tak, ka ga je kmet Camperjak, njegov vrt, lepo pohvalo. (To je plača, štera ne trga bankaša ne verti, ne vancari, niti žepa) Samo ka talig ne dao nazaj. Postavo je je v kmičen kot v štali, gde je ne bilo krave. Zato so njemi ne bile pred očmi i je pozabo na nje.

Pa je prišla zima, gda so se talige ne mogle nūcati. Kankolec je je tūdi zdaj ne dao nazaj. Pavocje so je prepredli s pavočinov tak, ka so se ešče zmetnej videle v tistom kmičnom koti kravje štale.

Či se je pa vseedno zgodilo, ka je je zagledao, se je nahitroma obrno vkraj.

„Hudir“ nazaj dati pa sem pozabo tisto reč, si je zgučao. „Vsigdar pozabim na nje, ar so tak skrite. Trbej je tak postaviti, ka do mi bole pred očmi. Ar kak friško mine sneg, je nazajdam. Zdaj bi je že nazaj dao, samo ka potač nejde po snegi. Nesti tisto reč na plečah je pa preveč naopačno i sam že tūdi prestari za to.

Gda se je pa pri pravlao, ka postavi talige tak, ka bi njemi bole pred očmi bile, se je počovao po glavi.

„Ka pa, či je što vkradne v božem imeni, či do bole tak pred očmi. Či bi moje bile, naj je vkradne v božem imeni. Nego izposojene so! . . . Kak bi se te zagovorjao pred spovednikom k Vüzmi?“

Premišleč vse to, se je ne vūpao talig tak postaviti, ka bi bole pred očmi bile. . .

Tak se je pri bližavao Vüzem, i ž njim vüzemska spoved.

Iz predganice so plivanuš povedali red, kak do se spovedavali farniki Sv. Martina.

Gda je prišeo te čas, — tjeđen, šteri je bio določeni za moške — (Kankolec je bio dovec), je vzeo naprej pratiko i gledao, štero zajtro bi bilo najbogše iti. Nešče biti med prvimi, pa rivanja tūdi nešče. Ne je najbogše predugo stati pred spovedarnico, ar te radi pridejo spōmni, štere človek ne ve, ali bi je šteo med grehe ali med dogōdke, šteri se ne tičejo dūše i posmrtnoga življenja.

Določo je sredo.

Na določeno zajtro je rano stand, se mujo, oblekeo i šo: Zrak je bio frišek, zimski, i mrak je ležao vseokolik.

„Grešio sem“ je pravo tiho pred seboj, stopajoč po poti k cerkvi. „Ne tajim“ vsi smo grešniki, ki smo ljudje i boži. Ali tak vngō tūdi ne. Či človek malo po nedužnom zakune? Ja . . . Bilo je to. Inači že nemre biti, či se malo razčemeriš, ali či spiješ kakši štamprliček žganice . . . Primojdūšanje? To pa samo tū pa tam, či što ne šteo vōrvati, ka sam gučao. Vidi se mi, da je ne bogzna kak velki greh, samo ka ga trbej povedati. . . . Molo sem redno, tū sem ne grešnik. Ka sem ne jako pobožno ravno, pa je že tak, ar ma človek tūdi druge skrbi. . . . Tūdi v cerkev sem hodo i predgo poslušao. Ka sem si ne vsega zapomno, je kriva pamet. Bog se smilūj, stara že je . . . No ka bi šče bilo kaj takšega? Štrta boža zapoved? Očo i matera nemam več; žena je že tūdi pokojna. Dece je ne bilo — sam sem. Verti služim bole, kak me plača. . . . Za babami ne glēdam, hudirja, šestdeset let bom star glizdaj. Ne kradnem. . . . Nikomi sam šče ne. . . .

Prijao se je za krščak.

„Talige, da bi je pes. . . . Na posodo sam je vzeo, istina je, samo ka so šče pri meni. Kak pa bo s tem? Ali je greh ali ne?“

Začno je bole friško stopati i jeclati z vūstami.

„Či ne bi mislo, ka je nazajdam, je greh, o tem človek nema dvoma“ je gučao sam s seboj. Ar pa na to ne mislim, nego mam trdno nakanenje, ka je nazaj dam, nemre biti greh.

Vidilo se njemi je, ka je nikak friško prišeo do cerkvi.

Za minuto je postao.

„Friško sem prišeo, bole kak po navadi“ je pravo i se trūdo, da bi spoznao na cerkvenoj vūri, kelko kaže.

„V sakreštijo ne bom šo,“ je mislo. Tam plivanuš spovedavlejo i prostor je jako mali. Istina je, spovednik je spovednik, samo ka kaplan šo bogši, ar so mlajši. Naj bo. V malo cerkev idem.

Stopo je v velko i tū odnet šo v drugo, takozvano malo cerkev, ar je tisti tao sledkar bio kcoj zozidani. Stopo je v rendo pred spovedarnicov i prešteo, kelko jih je pred njim.

Dale.

Štev. 367/23.

Razglas.

Upraviteljstvo občē javne bolnice v Murški Soboti razpisuje po odloku zdravstvenega odseka za Slovenijo v Ljubljani z dne 19 aprila 1923. štev. 5829 za proračunsko leto 1923/1924, to je od 1. julija 1923. do 30. junija 1924. dobavo vseh potrebščin za bolniški zavod in sicer:

1. dobavo mesa in drobovine vseh vrst;
2. „ kruha, samo belega;
3. „ mleka;
4. „ moke in mlevskih izdelkov vseh vrst;
5. „ specerijskega blaga in viktualij.

Popis potrebnih količin navedenega blaga, nadalje občē in posebni pōgoji za dobavo blaga se dobijo v pisarni navedenega upraviteljstva.

Ponudbe opremljene s kolkom za 20. dinarjev se morajo izročiti upraviteljstvu najpōznejše do 14. junija 1923. v za pečatenem zavitku z zunanjo oznako: „Ponudba za dobavo. . . . po razpisu z dne 28. maja 1923 štev. 367/23 ponudnika N. N.“

Ponudniki morajo ostati v besedi najmanj 30 dni po otvōritvi dotične ponudbe.

Ponudniki, ki morajo biti jugoslovanski državljan i se morajo zavezati, da jamčijo s svojim premoženjem za točno izvršitev dobavnih pogojev in za celotno dobavo.

M. Soboti, dne 28. V. 1923.

Upraviteljstvo občē javne bolnice.

Pošta.

Zrim Veronika. M. Sobota. Če ste be-težni, ka to posvedoči zdravnik i občina posvedoči, da zaistno ne morete izhajati iz dobljene podpore zavolo prevelikoga sirmaštva, je vūpanje, da dobite kakšo podporo. Te dokumente si poskrbite i prošnjo dajte napraviti pa vse nam dpošljite, mi se bomo potegūvali za nas.

VAPNO, CEMENT, DESKE, LATE, TRAVERZE i. t. d.

Črejp K 3—4·50, debeli cigeo K 1·80

se dobi najfalej pri

V. BRATINA, KRIŽEVCI pri LJUTOMERU.

VINO staro pa novo,

iz lotmerških goric, jako dobro, se dobi kŭpiti v vsakšoj meri v Marijanišči Verzej, poleg novoga mosta na Mŭri.

NEMECZ JANOŠ

BAUTOŠ

v MURSKOJ SOBOTI

odáva

vsefelé železō,
obijanje za rame,
glažojno.

Mašine

za šivanje, sejanje, slamorezanje pa tūdi
za mlatiti
po niskoj cejni.

Naznanje

vsem onim, šteri se spravljao k zidi, prle kak bi si prskrbeli,

Cement, Vapno, Železne nosilce,
(Traverse) Okove (Spolarijo) in Šte-
dilnike (Sparherde)

naj se obrnejo k meni, nadale pripo-
račam: Dobropoznate moje specijalne
Garantierane kose, vsakovrstno orodje
(škér) za les pa za železo obdelavati.
Jako točna in poštena podvorba.

Trgovina z železom

Jožef Toplak pri Marton Kálmán
Dolnja Lendava, Glavna ulica 67.

**Garantirane kose, kak tūdi ka-
menje k coj v vsaki množini,
kak tūdi vse drugo železno
blago, nadale vsefelé specerija,
mela po nižanoj cejni se**

dobi pri

Čeh & Gaspari
v M. Soboti.

JOŽEF NEŠKUDLA v Cic. — Jablom nOri, Češka ustanovljeno l. 1810. pošilja v predobroj kakovosti vse cerkvene obleke, kazule, pluviale, dalmatike, antipendije, cerkvene bandere, društvene zastave predvsem orlovske, kelihe, ciborije, monštrance i vse posode iz kovine. Stare obleke se umetno i fal popravijo. Kelihi se za ceno od 800 Din. naprej pozlatijo. Vse reči se bodo brez carine dpošiljale. Za celo Jugoslavijo je zastopstvo pri:

JAROSLAV NEŠKUDLA,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25.

**Jako fajni, skoro novi, čarni
Ehrbar klavir se oda za 40,000 Din
v Maribori, Gosposka ul. 46.
pritličje.**

Ogled od 2 do 3 vŭre popoudne.

Nindri indri

ne najdete tak velke zaloge vsefelé blaga za moške i ženske obleke, ščofov, cajgov, platna, drŭkov, robcov, vsefelé pajtelnov za mlinare itd. i nindri indri so cene tom i blagi ne tak niske kak v trgovini

F. SERŠENA v LOTMERKI.

Poglednite i te vidili!

Podpirajte Novine!